

Debreceni Ítéltábla

Bf.III.620/2008/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2009. évi január hó 22. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az életveszélyt okozó testi sértés bűntette miatt vádlott ellen indított büntető ügyben a Hajdú-Bihar Megye i Bíróság 2008. évi október hó 6. napján kihirdetett 4.B.279/2007/56. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt is beszámítja a szabadságvesztés tartamába.

A nyilvános ülésen 7.200 (hétezer-kettőszáz) Ft, a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

Vádlott állandó lakcíme: ..., kerület ... u. szám.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság ítélete ellen a vádlott és a védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítéséért jelentettek be fellebbezést.

Az ügyész tudomásul vette az ítéletet, a fellebbviteli főügyészség az átiratában annak nyilvános ülésen történő helybenhagyását indítványozta.

A vádlott és a védője a fellebbezést a nyilvános ülésen is fenntartotta, akárcsak a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat.

Az ítéltábla a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált a Be. 348. §-ának (1) bekezdése értelmében. Megállapította, hogy az első fokú bíróság az eljárást a büntetőeljárási szabályok maradéktalan betartásával

folytatta le. Valamennyi lehetséges és szükséges bizonyítékot beszerzett, s azok mindegyikét a mérlegelési körébe vonta. Alapvetően elfogadta a vádlott nyomozati szakban, valamint a bírósági szak kezdetén tett beismerő vallomását. Ugyanakkor elvetette a később előterjesztett védekezését, mely szerint a bűncselekmény elkövetője nem ő, hanem a féltestvére, I.sz. tanú volt. Az ezzel összefüggésben hivatkozott indokait - a börtönből szabadult féltestvérét kívánta megóvni az újabb szabadságvesztés büntetéstől - sem fogadta el. Jól lehet, hogy a hozzátartozó szabadulása röviddel a bűncselekményt megelőzően történt, azonban a vádlottnak az ilyen jellegű körülményei sem hagyhatók figyelmen kívül. A vádlott öt hónappal korábban szabadult a kettő év fiataikorúak börtönéből, feltételes szabadság hatálya, valamint 1 év 3 hónapi fiatakorúak fogház-büntetés próbaideje alatt állt.

Az aggálytalan bizonyítékok egyértelműen arra mutatnak, hogy sértett sérüléseit a vádlott okozta olyan módon, hogy a nála lévő késsel háromszor megszúrta a sértett hátát a baloldalon. A sértett - a hátát ért erőbehatás érzékelését követően - kizárólag a vádlottat látta maga mögött. A teljesen érdektelen II.sz. tanú szemtanúja volt a történeteknek, s egyértelműen a vádlottat ismerte fel és azonosította olyan személyként, aki a sértettet megszúrta. III.sz. tanú szintén a vádlottat nevezte meg, akinél kinyitott pengéjű kést látott, valamint hallotta is a kés jelenlétére utaló kijelentést. Fk. IV.sz. tanú a tárgyaláson megváltoztatva a vallomását, kétségtelenül a vádlott utóbb előterjesztett védekezését igyekezett alátámasztani, amelyet azonban az első fokú bíróság nem fogadott el. Alapvető ellentmondás volt felfedezhető a vallomásában, hiszen kizárt az általa előadott módon való bűncselekmény I.sz. tanú részéről. E tanú kitartott ugyanis azon vallomása mellett, hogy a fellökését követően a földre került I.sz. tanúnak ő a mellkasára ült, ám arra semmiféle magyarázatot nem tudott adni, hogy ilyen módon hogyan okozhatott mégis sérüléseket a sértettnek I.sz. tanú.

Az első fokú bíróság a bizonyítékok értékelése és mérlegelése körében az indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, s meggyőző és logikus érvekkel támasztotta azt alá, hogy mely bizonyítékokat és miért fogadott el. A kifejtetteket az ítélet tábla mindenben osztja.

A fellebbezésekkel megtámadott ítélet tényállása teljes mértékben megalapozott, mentes a Be. 351. §-ának (2) bekezdésében felsorolt, s megalapozatlanságot eredményező okoktól, mely e törvényhely (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban irányadóul szolgál.

A tényállás alapján a vádlott bűnösségére levont következtetés okszerű és az első fokú bíróság a cselekmény jogi minősítését illetően sem tévedett. A vádlott szándéka - az alanyi és a tárgyi oldal tényezőit vizsgálva - arra irányult, hogy a sértettnek sérülése keletkezzen a tettének következményeként, míg a bekövetkezett eredmény tekintetében az eshetőleges szándéka nem lehet vitás. Ebbe az irányba mutat a három erőbehatás, melyek közül egynél közepes erőbehatás érvényesült, az érintett testtájék, továbbá a sértett kiszolgáltatott helyzete.

A bűncselekmény büntetési tétele 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés büntetés. A büntetés kiszabása körében feltárt bűnösségi körülmények némi kiegészítést igényelnek, hiszen a visszaesést megalapozó elítélésen túli büntetettséget, valamint a szabadulás után

rövid idő múlva történő elkövetést szintén a vádlott terhére kell értékelni. A kiszabott szabadságvesztés büntetés inkább enyhe, mint súlyos, figyelemmel a vádlott terhére jelentkező nagy számú súlyosító körülményre, ugyanakkor a vádlott beismerő vallomása nem volt mindvégig következetes, ezért ennek súlya nem lehet jelentős, de az időmúlás sem lényeges. A visszaesői minőség, a feltételes szabadság, valamint a próbaidő alatti elkövetés olyan körülmények, amelyek a szigorú büntetés kiszabásának irányába mutatnak. Ebben a körben kell megemlíteni azt is, hogy a vádlott néhány hónappal korábban szabadult a szabadságvesztés büntetésből. Ennek folytán a büntetés enyhítésének nem volt indoka, hiszen a főbüntetés a mellékbüntetéssel együtt feltétlenül szükséges a büntetési célok eléréséhez, enyhébb büntetés hatástalan lenne.

A kifejtettekre figyelemmel a fellebbezések a felmentésre irányulóan azért nem vezethettek eredményre, mert azok az első fokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadják, az enyhítést célzóan pedig azért, mert a kiszabott büntetés inkább enyhe. Ennek folytán az ítéletábra az első fokú bíróság ítéletét - a Be. 361. és 362. §-ában szabályozott nyilvános ülésen - valamennyi helytálló rendelkezésével együtt a Be. 371. § -ának (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott előzetes letartóztatásának további beszámítása a Btk. 99. §-ának (1) és (2) bekezdése, a nyilvános ülésen felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelezése a Be. 388. §-ának (1) bekezdése alapján történt.

Az ítéletábra végezetül rögzítette a vádlott bejelentett állandó lakcímét, amelyet az első fokú ítélet nem tartalmaz.

D e b r e c e n , 2009. évi január hó 22. napján

Dr. Ficsór Gabriella s.k. a tanács elnöke, Dr. Elek Margit s.k. a tanács tagja-előadó-,
Dr. Szabó József s.k. a tanács tagja

Z á r a d é k :

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 4.B.279/2007/56. számú ítélete a jelen másodfokú végzéssel jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2009. évi január hó 22. napján

. Ficsór Gabriella s.k.
a tanács elnöke